

[Bertel Dahlgaard.]

læse artikler, han har skrevet, og taler, han har holdt i tiden, før han trådte ind i denne regering, og han vil da ikke, og ingen vil hævde, at der ikke ligger en anden tone i omtalen af forholdet til Atlantpagten og risikoen ved Atlantpagten i disse taler, end der gør i den standhaftighed, hvormed han nu fremtræder. Jeg skal gerne fremskaffe de pagældende blade.

Må jeg dernæst sige til den højtærede minister, at fra vor side fremsætter vi vore anskuelser på disse områder. Om det virker som agitation i befolkningen, er jo en sag for sig. Vi kan vel ikke undlade at fremsætte vore meninger — meninger, som deles af tusinder og atter tusinder af den højtærede finansministers partifæller landet over —, vi kan vel ikke lade være at fremsætte vore anskuelser, selvom det eventuelt skulle virke agitatorisk overfor finansministerens partifæller.

At den højtærede finansminister med stort ubehag diskuterer med radikale, forstår jeg meget vel; den højtærede finansminister er jo tidligere fra mange sider, vist også indenfor sit parti, blevet beskyldt for, at han sådan var halvradikal, og når man har fået sådanne beskyldninger hæftet på sig, kan det selvfølgelig ikke være særlig behageligt at diskutere med os. Men i denne forbindelse må jeg måske sige, at jeg forstår overhovedet ikke ministerens bemærkninger om, at det skulle være nedsættende at have den anskuelse, at der kan være argumenter for Atlantpagtens oprettelse, men at der ikke deri skulle ligge en moralsk forpligtelse for Danmark til at deltage i den. Det er jo en forfærdende moralsk anklage, den højtærede finansminister her retter mod Sverige. Jeg ved ikke bedre, end at vi er sat her til at forsvare Danmarks interesser, tage vore standpunkter ud fra Danmarks interesser og Danmarks beliggenhed. Danmarks hele situation er en sådan, at der, hvor solidariteten og Danmarks interesser brydes, og hvor solidariteten eventuelt kommer til at gå ud over Danmarks særlige livsinteresser på disse områder, der vælger jeg Danmarks interesser; det må den højtærede finansminister vide.

Angående et nordisk forsvarsforbund ved den højtærede finansminister jo lige så lidt som jeg, hvilke omkostninger det ville have medført, dersom unionen var blevet dannet. Det eneste, vi ved, er, at der under de forhandlinger, der fandt sted, var enighed om, at disse udgifter skulle holdes indenfor en evne, der ikke angreb det enkelte lands sociale standard.

Finansministeren (Thorvald Kristensen):

Jeg tænkte nok, det ville knibe for det ærede medlem, da jeg bad om konkrete eksempler på, at jeg havde fremsat andre standpunkter, men det skal jeg ikke fordybe mig i.

Når jeg har bedt om ordet, er det på grund af den lille bemærkning, det ærede medlem lod falde om Sverige. Selvfølgelig har jeg ikke rettet nogen anklage imod Sverige, men Sverige har taget konsekvensen af sit standpunkt. Jeg tror, der kan foreligge andre grunde for Sverige til at holde sig udenfor Atlantpagten, end der kan for Danmark; Sverige er betydelig lettere at forsvare end Danmark, Sverige ligger bedre end Danmark. Men navnlig vil jeg understrege, at Sverige har taget konsekvensen af sit standpunkt ved for egen regning gennem en lang årrække at opbygge et meget stærkt og et meget kostbart forsvar. Jeg ville have respekteret det ærede medlem mere, hvis han havde taget den samme konsekvens, men det er det, han ikke har.

(Kort bemærkning).

Bertel Dahlgaard: Ethvert land kan have sine grunde, Danmark og Sverige hver for sig, til eventuelt at holde sig udenfor Atlantpagten, men det er jo ikke en militærpolitisk diskussion, vi her er inde i ... (*Afbrydelse*). Nej, aldeles ikke, det, vi er inde i, og som er udgangspunktet, er, at finansministeren vil klandre os, fordi vi har de anskuelser, vi har, og som er velkendte, og som vi for vort vedkommende har taget konsekvensen af, anskuelser, som finansministeren ikke har nogen som helst berettigelse til at lægge uhæderlige motiver bag.

Finansministeren (Thorvald Kristensen):

Jeg har ikke klandret det ærede medlem og hans parti, men jeg har bebrejdet ham, at han giver offentligheden det indtryk, at vort sikkerhedsproblem kunne have været løst effektivt og billigere på en anden måde, end det er sket.

(Kort bemærkning).

H. C. Hansen: Jeg har bare lyst til at sige, at jeg synes, den højtærede finansminister har ret i sin argumentation her. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard ved jo godt, at hvis vi selv skulle have klaret vor oprustning og forsvarsudbygning, ville det være blevet mere kostbart, end det nu er blevet — det sagde også Gerhardsen, den tidligere norske statsminister, under dis-